

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 11. januarja 2024*

„Pritožba – Člen 340, drugi odstavek, PDEU – Nepogodbena odgovornost Evropske unije – Uredba (ES) št. 1073/1999 – Preiskave, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) – Zunanja preiskava urada OLAF – Afera ‚Eurostat‘ – Posredovanje informacij o dejanjih, ki bi lahko bila predmet kazenskega pregona, s strani urada OLAF nacionalnim pravosodnim organom pred koncem preiskave – Vložitev ovadbe s strani Evropske komisije pred koncem preiskave urada OLAF – Nacionalni kazenski postopek – Dokončna ustavitev postopka – Pojem ‚dovolj resna kršitev‘ pravila prava Unije, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom – Nepremoženjska in premoženjska škoda, ki naj bi jo utrpela pritožnika – Odškodninska tožba“

V zadevi C-363/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 6. junija 2022,

Planistat Europe SARL s sedežem v Parizu (Francija),

Hervé-Patrick Charlot, stanujoč v Parizu,

ki ju zastopa F. Martin Laprade, avocat,

pritožnika,

druga stranka v postopku je:

Evropska komisija, ki jo zastopata J. Baquero Cruz in F. Blanc, agenta,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, Z. Csehi, M. Ilesič (poročevalec), I. Jarukaitis in D. Gratsias, sodniki,

generalna pravobranilka: L. Medina,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: francoščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 13. julija 2023

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Družba Planistat Europe SARL in Hervé-Patrick Charlot s pritožbo predlagata razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. aprila 2022, Planistat Europe in Charlot/Komisija T-735/20, EU:T:2022:220, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče zavrnilo njuno tožbo za, prvič, povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpel H.-P. Charlot, ker je Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) nacionalnim organom poslal informacije o dejstvih, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot kazniva dejanja, in zaradi ovadbe, ki jo je pri teh organih vložila Evropska komisija, ter drugič, za povrnitev premoženjske škode, ki naj bi pritožnikoma nastala zaradi odstopa od pogodb, sklenjenih med družbo Planistat Europe in Komisijo.

I. Pravni okvir

- 2 V uvodnih izjavah 1, 5, 10 in 13 Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 91), ki se v tej zadevi uporablja *ratione temporis*, je bilo navedeno:

„(1) ker institucije in države članice pripisujejo velik pomen zaščiti finančnih interesov [Evropskih s]kupnosti ter boju proti goljufijam in drugim nezakonitim dejanjem, ki škodujejo finančnim interesom Skupnosti; [...]

[...]

(5) ker odgovornost [urada OLAF], kot jo je določila Komisija, ne zajema samo varstva finančnih interesov, ampak vključuje tudi vse dejavnosti v zvezi z varstvom interesov Skupnosti pred nepravilnimi ravnanji, katerih posledica bi bili lahko upravni ali kazenski postopki;

[...]

(10) ker je treba te preiskave izvajati v skladu s Pogodbo in zlasti s Protokolom o posebnih pravicah in imunitetah Evropskih skupnosti, ob upoštevanju Kadrovskih predpisov za uradnike in druge uslužbence Evropskih skupnosti [...] ter v celoti spoštovati človekove pravice in temeljne svoboščine, zlasti načelo poštenosti, pravice vpletenih oseb, da izrazijo svoje mnenje o dejstvih, ki jih zadevajo, in načela, da lahko ugotovitve preiskave temeljijo izključno na dejstvih z dokazno vrednostjo; ker morajo v ta namen institucije, organi, uradi in agencije določiti pogoje za izvajanje takšnih notranjih preiskav; ker je zato treba [te k]adrovske predpise spremeniti, da bi opredelili pravice in obveznosti uradnikov in drugih uslužbencev v zvezi z notranjimi preiskavami.

[...]

(13) ker so pristojni nacionalni organi ali institucije, organi, uradi ali agencije tisti, ki določijo, kakšni ukrepi se morajo po končani preiskavi sprejeti na podlagi poročila, ki ga pripravi urad [OLAF]; ker je kljub temu direktor urada [OLAF] dolžan sodnim organom države članice takoj poslati podatke, ki jih urad [OLAF] pridobi med notranjo preiskavo, o okoliščinah, ki bi lahko imele za posledico kazenski postopek.“

3 Člen 2 te uredbe, naslovljen „Upravne preiskave“, je določal:

„V tej uredbi so ‚upravne preiskave‘ [...] vse inšpekcije, pregledi in drugi ukrepi, ki jih izvajajo uslužbenci urada [OLAF] pri opravljanju svojih delovnih nalog v skladu s členoma 3 in 4, da bi dosegli cilje iz člena 1 in da bi po potrebi dokazali nepravilnost preiskovanih dejavnosti. Te preiskave ne vplivajo na pristojnost držav članic za uvedbo kazenskega postopka.“

4 Člen 8 navedene uredbe, naslovljen „Zaupnost in varstvo podatkov“, je določal:

„1. Podatki v kakršnikoli obliki, pridobljeni med zunanjo preiskavo, se varujejo v skladu z ustreznimi določbami.

2. Podatki v kakršnikoli obliki, poslani ali dobljeni med notranjimi preiskavami, se obravnavajo kot poslovna skrivnost in se varujejo v skladu z določbami, ki veljajo za institucije Evropskih skupnosti.

Takšni podatki se ne sme pošiljati drugim osebam kakor osebam v institucijah Evropskih skupnosti ali držav članic, katerih funkcija zahteva poznavanje teh podatkov, niti se ne smejo uporabljati v druge namene kakor za preprečevanje goljufij, korupcije ali drugih nezakonitih dejanj.

3. Direktor zagotovi, da uslužbenci urada [OLAF] in druge osebe pod njegovim nadzorom upoštevajo predpise Skupnosti in nacionalne predpise o varstvu osebnih podatkov, zlasti tiste iz Direktive Evropskega parlamenta in Sveta št. 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu fizičnih oseb pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takšnih podatkov [UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355].

4. Direktor urada [OLAF] in člani nadzornega odbora iz člena 11 zagotovijo, da se uporablja ta člen, pa tudi člena 286 in 287 Pogodbe.“

5 Člen 9 iste uredbe, naslovljen „Poročilo o opravljeni preiskavi in sprejeti ukrepi po zaključku preiskave“, je določal:

„1. Po zaključku preiskave, ki jo izvede urad [OLAF], ta pod vodstvom direktorja pripravi poročilo, v katerem navede ugotovljena dejstva, morebitno finančno izgubo in ugotovitve preiskave vključno s priporočili direktorja urada [OLAF] o ukrepih, ki jih je treba sprejeti.

2. Pri pripravi takšnih poročil se morajo upoštevati postopkovne zahteve, določene v nacionalni zakonodaji posamezne države članice. Tako pripravljena poročila so dopustni dokazi v upravnih ali sodnih postopkih države članice, v katerih se njihova uporaba izkaže za potrebno, na isti način in pod istimi pogoji kakor upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji. Za ta poročila veljajo ista pravila ocenjevanja, kakor veljajo za upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji, in so tem poročilom enakovredna.

3. Poročila, pripravljena po opravljeni zunanji preiskavi, in vsi koristni dokumenti v zvezi s preiskavo se pošljejo pristojnim organom zadevnih držav članic v skladu s pravili, ki veljajo za zunanje preiskave.
 4. Poročila, pripravljena po opravljeni notranji preiskavi, in vsi koristni dokumenti v zvezi s preiskavo se pošljejo zadevni instituciji, organu, uradu ali agenciji. Institucija, organ, urad ali agencija na podlagi notranje preiskave sproži ustrezne postopke, predvsem disciplinske ali sodne, kakor zahtevajo rezultati teh preiskav, in o tem poroča direktorju urada [OLAF] v roku, ki ga ta določi v ugotovitvah na koncu poročila.“
- 6 Člen 10 Uredbe št. 1073/1999, naslovljen „Podatki, ki jih pošilja urad [OLAF]“, je določal:
- „1. Urad [OLAF] lahko kadarkoli pošlje pristojnim organom zadevne države članice podatke, ki jih je pridobil med zunanjo preiskavo, brez vpliva na člene 8, 9 in 11 te uredbe in na določbe Uredbe [Sveta] (Euratom, ES) št. 2185/96 [z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 303)].
 2. Direktor urada [OLAF] pošlje sodnim organom države članice podatke, ki jih je urad [OLAF] pridobil med notranjo preiskavo zadev, ki bi lahko imele za posledico kazenski postopek, brez vpliva na člene 8, 9 in 11 te uredbe. Ob upoštevanju zahtev preiskave o tem hkrati obvesti tudi zadevno državo članico.
 3. Urad [OLAF] lahko kadarkoli pošlje instituciji, organu, uradu ali agenciji podatke, ki jih je pridobil med notranjo preiskavo, brez vpliva na člena 8 in 9 te uredbe.“

II. Dejansko stanje

- 7 Splošno sodišče je dejansko stanje spora predstavilo v točkah od 2 do 18 izpodbijane sodbe, za potrebe tega postopka pa ga je mogoče povzeti, kot sledi.
- 8 Statistični urad Evropskih skupnosti (Eurostat) je leta 1996 vzpostavil mrežo prodajnih mest za statistične podatke (*datashops*). V državah članicah so bila ta prodajna mesta *datashops*, ki nimajo pravne osebnosti, načeloma vključena v nacionalne statistične urade, razen v Belgiji, Španiji in Luksemburgu, kjer so jih upravljale gospodarske družbe. Za to so bili med Eurostatom, Uradom za publikacije Evropskih skupnosti (OPOCE) in subjektom, v okviru katerega deluje prodajno mesto *datashop*, sklenjeni tristranski sporazumi.
- 9 Družba Planistat Europe, ki jo je vodil H.-P. Charlot, je od leta 1996 do leta 1999 z Eurostatom sklenila okvirne pogodbe za opravljanje različnih storitev, ki so med drugim vključevale zagotavljanje osebja za prodajna mesta *datashops*.
- 10 Družbi Planistat Europe je bilo od 1. januarja 2000 zaupano upravljanje prodajnih mest *datashops* v Bruslju (Belgija), Madridu (Španija) in Luxembourg (Luksemburg). Komisiji je morala plačati celoten znesek prihodkov, ustvarjenih na teh treh prodajnih mestih *datashops*.
- 11 Septembra 1999 je služba Eurostata za notranjo revizijo pripravila poročilo o nepravilnostih pri upravljanju prodajnih mest *datashops*, ki ga je zagotavljala družba Planistat Europe.

- 12 Generalni direktorat Komisije za finančni nadzor je 17. marca 2000 to poročilo posredoval uradu OLAF.
- 13 Urad OLAF se je 18. marca 2003 po opravljeni notranji preiskavi (IO/2000/4097), katere namen je bil preučiti ureditev mreže prodajnih mest *datashops*, sistem medsebojnega plačevanja storitev, uporabo finančnih sredstev in morebitno vpletenost uradnikov Evropske unije, odločil, da uvede zunanjo preiskavo št. OF/2002/0510 v zvezi z družbo Planistat Europe.
- 14 Urad OLAF je 19. marca 2003 francoskim pravosodnim organom poslal informacije o dejstvih, ki bi jih bilo po mnenju Urada v okviru preiskave v teku mogoče opredeliti kot kazniva dejanja (v nadaljevanju: dopis z dne 19. marca 2003). Na podlagi tega je državni tožilec v Parizu (Francija) 4. aprila 2003 pri preiskovalnem sodniku pri tribunal de grande instance de Paris (okrožno sodišče v Parizu, Francija) uvedel preiskavo zaradi prikrivanja in sotorilstva pri zlorabi zaupanja.
- 15 To pošiljanje informacij je bilo 16. maja 2003 omenjeno v tisku in je bilo predmet pisnih vprašanj, ki so jih evropski poslanci naslovili na Komisijo.
- 16 Komisija in urad OLAF sta objavila več sporočil za javnost, pri čemer je bila družba Planistat Europe omenjena samo v dveh. Komisija je v sporočilu za javnost z dne 9. julija 2003 prvič omenila družbo Planistat Europe, v sporočilu z dne 23. julija 2003 pa je Komisija potrdila, da se je odločila, da odstopi od pogodb, sklenjenih z družbo Planistat Europe.
- 17 Komisija je 10. julija 2003 zoper X vložila ovadbo in uveljavljala premoženjskopravni zahtevek pri državnem tožilcu v Parizu zaradi kaznivega dejanja zlorabe zaupanja in vseh drugih kaznivih dejanj, ki bi jih bilo mogoče izpeljati iz dejstev, navedenih v tej ovadbi.
- 18 Zoper H.-P. Charlota je bila 10. septembra 2003 uvedena preiskava zaradi zlorabe zaupanja in prikrivanja zlorabe zaupanja.
- 19 Komisija je 23. julija 2003 odstopila od pogodb, sklenjenih z družbo Planistat Europe.
- 20 Urad OLAF je 25. septembra 2003 končal notranjo preiskavo IO/2000/4097 in zunanjo preiskavo OF/2002/0510.
- 21 Preiskovalni sodnik pri tribunal de grande instance de Paris (okrožno sodišče v Parizu) je 9. septembra 2013 izdal sklep o ustavitvi postopka za vse osebe, zoper katere je bila v okviru kazenskega postopka pred francoskimi pravosodnimi organi uvedena preiskava, Komisija pa je zoper ta sklep vložila pritožbo.
- 22 Cour d'appel de Paris (višje sodišče v Parizu, Francija) je s sodbo z dne 23. junija 2014 to pritožbo Komisije zavrnilo in potrdilo navedeni sklep o ustavitvi postopka.
- 23 Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) je s sodbo z dne 15. junija 2016 zavrnilo pritožbo Komisije zoper to sodbo z dne 23. junija 2014 in s tem končalo sodni postopek.
- 24 Pritožnika sta 10. septembra 2020 Komisiji poslala opomin, v katerem sta zahtevala plačilo 11,6 milijona EUR za povračilo škode, ki naj bi jima nastala zlasti zaradi ovadbe, ki jo je vložila Komisija, in sporočil za javnost, objavljenih v zvezi s to zadevo.

- 25 Komisija je 15. oktobra 2020 zahtevek pritožnikov zavrnila, ker je menila, da pogoji za nepogodbno odgovornost Evropske unije niso izpolnjeni.

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 26 Družba Planistat Europe in H.-P. Charlot sta 15. decembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo na podlagi člena 268 PDEU, prvič, za povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo H.-P. Charlot utrpel, ker je urad OLAF nacionalnim organom posredoval informacije glede dejanj, ki bi bila lahko predmet kazenskega pregona, in zaradi ovadbe, ki jo je Komisija vložila pri teh organih pred koncem preiskave urada OLAF, ter drugič, za povrnitev premoženjske škode, ki naj bi pritožnikoma nastala zaradi odstopa od pogodb, sklenjenih med družbo Planistat Europe in Komisijo.
- 27 Pritožnika sta v utemeljitev te tožbe navedla, da sta urad OLAF in Komisija kršila dolžnost skrbnega ravnanja, načeli dobrega upravljanja in domneve nedolžnosti ter pravico do obrambe, kot so določeni v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). V bistvu sta se sklicevala na obstoj napak, ki sta jih storila urad OLAF in Komisija, prvič, ker so bile francoskim pravosodnim organom posredovane informacije o dejstvih, ki jih je mogoče opredeliti kot kazniva dejanja, in drugič, ker je bila proti X vložena ovadba, na podlagi katere je bil zoper pritožnika uveden kazenski postopek, in ker se je ta postopek nadaljeval neupravičeno. Po mnenju pritožnikov je med temi napakami, ki sta jih storila urad OLAF in Komisija, ter nepremoženjsko in premoženjsko škodo, katere povračilo zahtevata, neposredna vzročna zveza.
- 28 Splošno sodišče je navedeno tožbo zavrglo kot delno nedopustno zaradi izteka petletnega zastaralnega roka, določenega v členu 46 Statuta Sodišča Evropske unije, in zavrnilo kot delno neutemeljeno.

IV. Predlogi strank pred Sodiščem

- 29 Pritožnika s pritožbo Sodišču predlagata, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi, prvič, v delu, v katerem je z njo ugotovljeno zastaranje dela tožbe pritožnikov, in drugič, v delu, v katerem je z njo zavrnjena tožba iz naslova nepogodbne odgovornosti Komisije;
 - ugotodi predlogom, podanim na prvi stopnji;
 - Komisiji naloži, naj javno prizna, da je v zvezi z njima storila napako pri presoji, in
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 30 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - pritožnikoma naloži plačilo stroškov.

V. Pritožba

- 31 Najprej je treba opozoriti, da se v skladu s členom 169(1) Poslovnika Sodišča „s pritožbo predlaga, naj se odločba Splošnega sodišča, kakor izhaja iz izreka te odločbe, v celoti ali deloma razveljavi“. Poleg tega se v skladu s členom 170(1) tega poslovnika s pritožbo predlaga, naj se, če se pritožba razglasi za utemeljeno, predlogom, podanim na prvi stopnji, v celoti ali deloma ugodi, pri čemer ni dovoljeno dajati novih predlogov.
- 32 Tretji predlog pritožnikov, naj se Komisiji naloži, da javno prizna, da je v zvezi z njima storila napako pri presoji, pa se ne nanaša niti na razveljavitev odločbe Splošnega sodišča niti na ugoditev predlogom, podanim na prvi stopnji, ker – kot je razvidno iz izpodbijane sodbe in kot je to potrjeno z besedilom tožbe iz spisa na prvi stopnji, ki je bil Sodišču predložen v skladu s členom 167(2) Poslovnika – pritožnika na prvi stopnji takega predloga nista podala. Iz tega izhaja, da je tretji predlog pritožnikov nov predlog in ga je treba zavreči kot nedopustnega.
- 33 Pritožnika v utemeljitev pritožbe sicer navajata tri razloge. S prvim pritožbenim razlogom, navedenim primarno, Splošnemu sodišču očitata, da je storilo napako, ker je napačno razlagalo dogodek, iz katerega izvira zatrjevana škoda. Pritožnika v okviru drugega pritožbenega razloga, ki ga navajata podredno, trdita, da je Splošno sodišče storilo napake v zvezi z nastankom nepogodbene odgovornosti Unije. S tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitata, da je napačno presodilo, da ni treba preučiti obstoja zatrjevane škode in obstoja vzročne zveze.

A. Prvi pritožbeni razlog

- 34 Pritožnika s prvim pritožbenim razlogom, ki je razdeljen na dva dela, ki se nanašata na nepremoženjsko in premoženjsko škodo, trdita, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 36 izpodbijane sodbe štelo, da Komisiji očitata, da je H.-P. Charlotu povzročila nepremoženjsko škodo, ker je bil zoper njega uveden kazenski postopek pred francoskimi organi kazenskega pregona, in premoženjsko škodo zaradi odstopa od vseh pogodb, sklenjenih z družbo Planistat Europe, izkrivilo njune trditve. Zaradi tega izkrivljanja naj bi Splošno sodišče storilo napako pri opredelitvi nepravilnosti, ki pomenijo dogodek, iz katerega izvira škoda, katere povrnitev zahtevata, kar naj bi vplivalo na celotno analizo Splošnega sodišča, zlasti točko 116 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče njuno tožbo zavrglo kot delno nedopustno in zavrnilo kot delno neutemeljeno.

1. Prvi del prvega pritožbenega razloga

a) Trditve strank

- 35 Pritožnika s prvim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očitata, da je storilo napako, ker je napačno opredelilo dogodek, iz katerega izvira zatrjevana nepremoženjska škoda.
- 36 V zvezi s tem trdita, da je Splošno sodišče izkrivilo njune trditve, ker je štelo, da se njuna tožba nanaša le na nepremoženjsko škodo, ki naj bi nastala zaradi posredovanja dopisa z dne 19. marca 2003 s strani urada OLAF, in ne na škodo, ki izhaja iz „obsežnega medijskega poročanja“ o tem posredovanju. Trdita, da se je Splošno sodišče zmotilo pri opredelitvi nepravilnosti, ki pomenijo dogodek, iz katerega izvira škoda, katere povrnitev zahtevata.

- 37 V zvezi s tem naj bi iz tožbe na prvi stopnji izhajalo, da sta urad OLAF in Komisija po navedbah pritožnikov storila več nepravilnosti, in sicer, prvič, s tem, da sta z dopisom z dne 19. marca 2003, ki sta ga naslovila na francoske pravosodne organe, vložila „krivo ovadbo“, in drugič, s tem, da sta vložila ovadbo z uveljavljanjem premoženjskopравnega zahtevka iz točke 17 te sodbe, ki sta jo spremljala obsežno medijsko poročanje in sporočilo za javnost, v katerem naj bi urad OLAF in Komisija namenoma dopustila „uhajanje“ informacij v zvezi s tem dopisom in objavila „obrekovalne“ izjave. Prav zaradi kombinacije teh nepravilnosti naj bi prišlo do okrnitve časti in ugleda H.-P. Charlota, direktorja družbe Planistat Europe.
- 38 Komisija meni, da trditve pritožnikov izhajajo iz napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.

b) Presoja Sodišča

- 39 Najprej, ugotoviti je treba, da v nasprotju s tem, kar v bistvu trdita pritožnika, Splošno sodišče ni spregledalo, da sta se sklicevala na nepremoženjsko škodo, ki je nastala zaradi medijskega poročanja o posredovanju dopisa z dne 19. marca 2003 s strani urada OLAF. Iz točke 47 izpodbijane sodbe je namreč razvidno, da je Splošno sodišče upoštevalo to zatrjevano nepremoženjsko škodo, pri čemer je menilo, da je takojšnja in da je zato na podlagi člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije ter načel iz sodne prakse, navedenih v točkah 34 in 35 te sodbe, zastarala. Iz tega izhaja, da prvi del prvega pritožbenega razloga – s katerim pritožnika Splošnemu sodišču očitata, da je izkrivilo njuno tožbo na prvi stopnji, ker ni upoštevalo zatrjevane nepremoženjske škode, nastale zaradi medijskega poročanja o tem dopisu – temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe in ga je treba zato zavrnilo kot neutemeljenega.
- 40 Dalje, če je treba šteti, da se navedeni prvi del nanaša na izkrivljanje trditev pritožnikov, ker naj bi Splošno sodišče prezrlo, da zatrjevana škoda izhaja iz kombinacije posredovanja navedenega dopisa in medijskega poročanja o njem, je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169(2) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje ta predlog, sicer pritožba oziroma zadevni pritožbeni razlog nista dopustna (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 162 in navedena sodna praksa).
- 41 Zahtev glede obrazložitve, ki izhajajo iz teh določb, ne izpolnjuje pritožba, ki ne vsebuje argumentacije, s katero bi bila specifično opredeljena napačna uporaba prava, ki naj bi jo vsebovala izpodbijana sodba oziroma sklep, temveč so v njej samo ponovljeni ali povzeti razlogi in trditve, ki so bili že navedeni pred Splošnim sodiščem, vključno s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo. Taka pritožba namreč dejansko pomeni predlog za ponovni preizkus tožbe, ki je bila vložena pri Splošnem sodišču, za kar pa Sodišče ni pristojno (glej v tem smislu sodbo z dne 27. aprila 2023, PL/Komisija, C-537/21 P, EU:C:2023:363, točka 125 in navedena sodna praksa).
- 42 V zvezi s tem je treba navesti, da pritožnika sicer trdita, da je Splošno sodišče njune trditve, ki so mu bile predložene, v izpodbijani sodbi predstavilo napačno, vendar to ne spremeni dejstva, da ta pritožnika nista opredelila nobene napačne uporabe prava, ki naj bi izhajala iz te domnevno napačne predstavitve in ki naj bi jo vsebovala ta sodba (glej po analogiji sodbo z dne 4. junija 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Komisija, C-682/13 P, EU:C:2015:356, točka 59).

- 43 Natančneje, kot je pravilno poudarila Komisija, pritožnika ne navajata nobene trditve, s katero bi izpodbijala ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 47 izpodbijane sodbe, na katero je bilo opozorjeno v točki 39 te sodbe, niti nobenih načel sodne prakse, navedenih v točkah 34 in 35 izpodbijane sodbe.
- 44 Zato je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavreči kot delno nedopusten in zavrni kot delno neutemeljen.

2. Drugi del prvega pritožbenega razloga

a) Trditve strank

- 45 Pritožnika z drugim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očitata, da je storilo napako, ker je ugotovilo, da je dogodek, iz katerega izvira zatrjevana škoda, posledica odstopa od pogodb, sklenjenih med družbo Planistat Europe in Komisijo leta 2003, čeprav je bilo iz tožbe na prvi stopnji jasno razvidno, da je ta škoda zajemala izgubo vrednosti deležev te družbe ter „zadušitev“ in „skorajšnje prenehanje podjetja v razcvetu“, do česar naj bi prišlo zaradi obrekljivega ravnanja urada OLAF in Komisije. Navedena škoda naj bi bila trajajoča, v nasprotju s takojšnjo škodo, ki naj bi nastala zaradi odstopa od teh pogodb. To, da je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) 15. junija 2016 potrdilo sklep preiskovalnega sodnika pri tribunal de grande instance de Paris (okrožno sodišče v Parizu) o ustavitvi postopka, s katerim je bila potrjena nedolžnost H.-P. Charlota, naj bi *a posteriori* omogočalo, da se to obrekljivo ravnanje opredeli kot „nezakonito“. Pritožnika tako trdita, da bi moralo Splošno sodišče njun odškodninski zahtevek iz točke 24 te sodbe analizirati popolnoma drugače, zlasti glede zastaranja njune tožbe proti Uniji na področju nepogodbene odgovornosti.
- 46 Komisija te trditve prereka.

b) Presoja Sodišča

- 47 Čeprav je res, da sta pritožnika v tožbi na prvi stopnji navedla, da je premoženjska škoda, ki naj bi jo utrpela, zajemala izgubo vrednosti deležev družbe Planistat Europe ter „zadušitev“ in „skorajšnje prenehanje podjetja v razcvetu“, do česar naj bi prišlo zaradi obrekljivega ravnanja urada OLAF in Komisije, pa ostaja dejstvo, da je v skladu s samim besedilom te tožbe ta izguba vrednosti po eni strani izhajala iz prekinitve in nato odstopa od pogodb, sklenjenih med to družbo in Komisijo, ter po drugi strani iz odstopa od pogodb, sklenjenih z drugimi strankami. Zato ni mogoče šteti, da je Splošno sodišče izkrivilo njune trditve v zvezi s tem, tako da je treba drugi del prvega pritožbenega razloga v delu, v katerem se nanaša na domnevno izkrivljanje trditve pritožnikov, zavrni kot neutemeljen.
- 48 Poleg tega je treba ugotoviti, da pritožnika v zvezi z odstopom od pogodb, sklenjenih med navedeno družbo in Komisijo, Splošnemu sodišču zgolj očitata, da je v točkah od 58 do 61 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je ta premoženjska škoda takojšnja in da je odškodninski zahtevek za to škodo torej zastaral, ne da bi navedla – v nasprotju s sodno prakso, na katero je bilo opozorjeno v točkah 40 in 41 te sodbe – zakaj je bilo pri tem razlogovanju napačno uporabljeno pravo, tako da je namen tega dela pritožbe s ponavljanjem trditve, navedenih na prvi stopnji, doseči ponovno preučitev njune tožbe pred Splošnim sodiščem, zato ga je treba zavreči kot nedopustnega.

- 49 Glede premoženjske škode, nastale zaradi odstopa od pogodb, sklenjenih z drugimi strankami, je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v točki 62 izpodbijane sodbe presodilo, da pritožnika nista predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče med drugim ugotoviti natančen trenutek nastanka take škode.
- 50 Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da je, kadar je Splošno sodišče ugotovilo ali presoјalo dejstva, Sodišče pristojno le za to, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in izpeljanimi pravnimi posledicami (sodba z dne 14. oktobra 2021, NRW.Bank/SRB, C-662/19 P, EU:C:2021:846, točka 35 in navedena sodna praksa). Presoja dejstev torej – razen pri izkrivljanju dokazov, predloženih Splošnemu sodišču – ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (sodba z dne 25. marca 2021, Deutsche Telekom/Komisija, C-152/19 P, EU:C:2021:238, točka 68 in navedena sodna praksa).
- 51 Ker pritožnika ne navajata nobenega izkrivljanja dejstev ali dokazov, je treba tudi njune trditve v zvezi s tem zavreči kot nedopustne.
- 52 Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot delno neutemeljen in zavreči kot delno nedopusten.
- 53 Prvi pritožbeni razlog je treba torej v celoti zavrniti.

B. Drugi pritožbeni razlog

- 54 Drugi pritožbeni razlog, v okviru katerega se pritožnika sklicujeta na napačno uporabo prava v zvezi z uveljavljanjem nepogodbene odgovornosti Unije, je razdeljen na tri dele, ki se v bistvu nanašajo na, prvič, napako, ki naj bi jo Splošno sodišče storilo v zvezi z nezakonnostjo obrekljivega ravnanja urada OLAF in Komisije do pritožnikov, drugič, napako v zvezi z nezakonnostjo ravnanja urada OLAF, ker je ta francoskim organom brez zadostnih indicev posredoval informacije o dejstvih, ki jih je mogoče opredeliti kot kazniva dejanja, in tretjič, napako v zvezi z nezakonnostjo ravnanja Komisije.

1. Prvi očitek drugega dela drugega pritožbenega razloga

a) Trditve strank

- 55 Pritožnika s prvim očitkom drugega dela drugega pritožbenega razloga trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da urad OLAF ni storil nepravilnosti, ko je francoskim pravosodnim organom posredoval informacije o dejstvih, ki jih je mogoče opredeliti kot kazniva dejanja.
- 56 Pritožnika poleg tega v bistvu trdita, da je bila zadevna nezakonnost posledica tega, da je urad OLAF kršil dolžnost skrbnega ravnanja, in da bi moral informacije, ki jih je posredoval nacionalnim organom, preveriti.
- 57 Pritožnika trdita, da je Splošno sodišče v točkah od 82 do 92 izpodbijane sodbe storilo napako, ker je menilo, da iz člena 10 in uvodne izjave 13 Uredbe št. 1073/1999 izhaja, da ima urad OLAF pravico, da zadevo predloži pravosodnemu organu, tudi pred koncem zunanje preiskave, če meni, da ima informacije ali elemente, s katerimi je mogoče utemeljiti uvedbo sodne preiskave ali ki

pomenijo dokaze, ki so koristni za tako preiskavo. Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 88 te sodbe navedlo, da je imel urad OLAF že 19. marca 2003 informacije oziroma elemente, na podlagi katerih je bilo mogoče zadevna dejstva opredeliti kot kazniva dejanja. Splošno sodišče naj bi v točkah 90 in 91 navedene sodbe napačno ugotovilo, da urad OLAF ni storil nobene nepravilnosti in da zlasti ni kršil niti načela dobrega upravljanja niti načela spoštovanja razumnega roka.

- 58 Po mnenju pritožnikov urad OLAF s tem, da je francoskim organom poslal napačne informacije, ni sprejel dovolj previdnostnih ukrepov, kar naj bi pomenilo kršitev njegove dolžnosti preverjanja informacij in s tem načela dobrega upravljanja.
- 59 Komisija trdi, da je treba prvi očitke drugega dela drugega pritožbenega razloga zavreči kot delno očitno nedopusten in zavriniti kot delno neutemeljen.
- 60 Po mnenju Komisije želita pritožnika doseči ponovno preučitev dejstev, ne da bi zatrjevala njihovo izkrivljanje in ne da bi opredelila, kako naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.
- 61 Glede vsebine Komisija navaja, da trditve pritožnikov niso utemeljene. V zvezi s presojo Splošnega sodišča, v skladu s katero je imel urad OLAF na dan posredovanja dopisa z dne 19. marca 2003 na voljo dovolj informacij za to, da to posredovanje izvede, naj bi Splošno sodišče v točkah 87 in 89 izpodbijane sodbe pravilno upoštevalo na eni strani dejstvo, da so bile informacije iz tega dopisa rezultat preiskave, ki se je začela leta 1999 na podlagi revizijskega poročila, ki ga je pripravil Eurostat, in na drugi strani dejstvo, da je bila preiskava OF/2002/0510 zunanji vidik notranje preiskave IO/2000/4097.
- 62 Poleg tega po mnenju Komisije dejstvo, da so francoska sodišča prišla do drugačne ugotovitve kot urad OLAF, ne more omajati preiskave urada OLAF in samo po sebi ne dokazuje, da je urad OLAF v zvezi s pritožnikoma storil nepravilnost, ki pomeni kršitev načela dobrega upravljanja.

b) Presoja Sodišča

1) Dopustnost

- 63 Ugotoviti je treba, da čeprav bi bila predstavitev nekaterih trditev, navedenih v podporo prvemu očitku drugega dela drugega pritožbenega razloga, lahko jasnejša, ostaja dejstvo, da se z njimi v bistvu ne izpodbija presoja dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, kot taka, ampak ugotovitev tega sodišča, da na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja ni mogoče šteti, da je urad OLAF storil nepravilnost, ker je francoskim pravosodnim organom posređoval informacije, povedano drugače, pravna kvalifikacija tega dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče. V skladu s sodno prakso, na katero je bilo opozorjeno v točki 50 te sodbe, pa je pravna kvalifikacija dejanskega stanja pravno vprašanje, ki se lahko postavi v okviru pritožbe in spada v pristojnost Sodišča za nadzor.
- 64 Zato je treba ugotoviti, da je prvi očitke drugega dela drugega pritožbenega razloga dopusten.

2) Vsebinska presoja

- 65 Pritožnika s prvim očitkom drugega dela drugega pritožbenega razloga v bistvu trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da urad OLAF s tem, da je francoskim pravosodnim organom poslal informacije, preden je dokončal poročilo, pripravljeno po zunanji preiskavi, ni kršil načela dobrega upravljanja.
- 66 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je med pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije na podlagi člena 340, drugi odstavek, PDEU zahteva, da se dokaže dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice (sodba z dne 30. maja 2017, *Safa Nicu Sepahan/Svet*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 29).
- 67 Taka kršitev je podana, kadar zadevna institucija očitno in resno krši meje svoje diskrecijske pravice. Dejavnika, ki ju je treba v zvezi s tem upoštevati, sta stopnja jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter obseg diskrecijske pravice, ki ga kršeno pravilo dopušča organu Unije (sodba z dne 30. maja 2017, *Safa Nicu Sepahan/Svet*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 68 Kot je generalna pravobranilka opozorila v točki 42 sklepnih predlogov, pravica do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine zajema dolžnost skrbnega ravnanja uprave Unije, ki mora ravnati skrbno in preudarno, pri čemer nespoštovanje te obveznosti pomeni kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2008, *Masdar (UK)/Komisija*, C-47/07 P, EU:C:2008:726, točke od 91 do 93).
- 69 Natančneje, glede posledic načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja, ki je z njim neločljivo povezano, kar zadeva možnost urada OLAF, da posreduje informacije nacionalnim pravosodnim organom, iz člena 10(1) Uredbe št. 1073/1999 izhaja, da „[urad OLAF] lahko kadarkoli pošlje pristojnim organom zadevne države članice podatke, ki jih je pridobil med zunanjo preiskavo“.
- 70 Tudi iz uvodne izjave 1 te uredbe izhaja, da je treba to možnost uveljavljati ob upoštevanju ciljev zaščite finančnih interesov Unije ter boja proti goljufijam in drugim nezakonitim dejanjem, ki škodujejo finančnim interesom Unije.
- 71 Poleg tega v skladu z uvodno izjavo 5 navedene uredbe odgovornost urada OLAF ne zajema samo zaščite finančnih interesov, ampak vključuje tudi vse dejavnosti v zvezi z zaščito interesov Unije pred nepravilnimi ravnanji, katerih posledica bi bili lahko upravni ali kazenski postopki. Urad OLAF torej notranje in zunanje preiskave – katerih rezultati so v skladu s členom 9 iste uredbe predstavljeni v poročilu o preiskavi, ki se v primeru zunanje preiskave pošlje pristojnim organom držav članic, v primeru notranje preiskave pa zadevni instituciji, organu, uradu ali agenciji, v skladu z odstavkom 3 oziroma 4 tega člena – izvajajo za doseganje teh ciljev.
- 72 V zvezi s tem iz odstavka 2 navedenega člena izhaja, da so poročila, ki jih pripravi urad OLAF, „dopustni dokazi v upravnih ali sodnih postopkih države članice, v katerih se njihova uporaba izkaže za potrebno, na isti način in pod istimi pogoji kakor upravna poročila, ki jih pripravijo nacionalni upravni inšpektorji“.

- 73 Iz tega izhaja, kot potrjuje uvodna izjava 13 Uredbe št. 1073/1999, da ugotovitve preiskave urada OLAF, ki jih vsebuje končno poročilo, ne morejo pripeljati do samodejne uvedbe sodnih postopkov, ker se pristojni organi svobodno odločijo, kakšne ukrepe je treba sprejeti na podlagi tega poročila, in so torej edini organi, ki lahko sprejmejo odločbe, ki lahko posegajo v pravni položaj oseb, glede katerih naj bi bila v navedenem poročilu predlagana uvedba takih postopkov.
- 74 Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 45 sklepnih predlogov, lahko elemente, ki jih je predložil urad OLAF, namreč dopolnijo in preverijo nacionalni organi, ki imajo več pristojnosti za preiskavo kot ta urad.
- 75 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da urad OLAF sicer res nima le možnosti, ampak tudi obveznost, da pristojnim nacionalnim organom, vključno s pravosodnimi, tudi pred koncem svoje preiskave in pripravo končnega poročila posreduje vse upoštevne informacije, ki bi lahko upravičile sprejetje ukrepov teh organov, vključno z uvedbo kazenske preiskave, vendar ostaja dejstvo, kot je generalna pravobranilka v bistvu navedla v točki 47 sklepnih predlogov, da mora urad OLAF pri odločanju o takem posredovanju upoštevati svojo dolžnost skrbnega ravnanja, navedeno v točki 68 te sodbe, in izkazati neko mero previdnosti, ker ta urad ne deluje kot „kateri koli žvižgač“, ampak kot urad s preiskovalnimi pooblastili, in da se tako posredovanje informacij opravi med organoma, ki imata taka pooblastila. To velja še toliko bolj, ker je predložitev zadeve nacionalnim organom lahko podlaga za civilne in kazenske sodne postopke.
- 76 Iz tega izhaja, da se mora urad OLAF, da bi spoštoval svojo dolžnost skrbnega ravnanja, pred posredovanjem informacij nacionalnim organom na podlagi Uredbe št. 1073/1999 v skladu z uvodno izjavo 10 te uredbe prepričati, da so te informacije dovolj verjetne in verodostojne, da upravičujejo, da ti organi sprejmejo ukrepe, ki spadajo v njihovo pristojnost, vključno z morebitno uvedbo sodne preiskave.
- 77 Iz tega sledi, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 49 sklepnih predlogov, da mora Splošno sodišče, kadar je, kot v obravnavanem primeru, pozvano, da ugotovi, ali je urad OLAF spoštoval svojo dolžnost skrbnega ravnanja v zvezi s posredovanjem informacij nacionalnim organom, preveriti, ali je imel urad OLAF ob tem posredovanju na voljo več elementov kot zgolj dvom, pri čemer ni zahtevan resen dokaz, za katerega preiskovalna dejanja niso več potrebna.
- 78 Zato bi morale Splošno sodišče v obravnavanem primeru po eni strani preveriti verodostojnost in vsebino informacij oziroma elementov v dopisu z dne 19. marca 2003 ter namen, s katerim so bile te informacije oziroma ti elementi posredovani francoskim pravosodnim organom, ter po drugi strani ugotoviti, ali bi navedene informacije oziroma navedeni elementi lahko upravičili uvedbo sodne preiskave ali bi lahko pomenili dokaze, ki bi bili pri taki preiskavi koristni. Za to bi morale Splošno sodišče ugotoviti, ali je imel urad OLAF na voljo dovolj natančne materialne indice, ki dokazujejo, da obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da so posredovane informacije vsebovale dejstva, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot kazniva dejanja.
- 79 Splošno sodišče pa je v točki 87 izpodbijane sodbe ugotovilo, prvič, da je iz dopisa z dne 19. marca 2003 razvidno, da so bile informacije v tem dopisu rezultat preiskave, ki se je začela na podlagi poročila Eurostata o notranji reviziji iz septembra 1999, kar je bilo skoraj tri leta in pol pred dopisom, in drugič, da sta bila v tem dopisu predstavljena institucionalni okvir, v katerega je dopis umeščen, in časovni razvoj dogodkov, na katere se je nanašala preiskava, vse od vzpostavitve mreže prodajnih mest *datashops* v letih 1995 in 1996 dalje, ter razložena finančna razmerja znotraj

te mreže in podrobno pojasnjene ugotovitve med preiskavo. Splošno sodišče je v točki 88 te sodbe ugotovilo, da je imel urad OLAF že 19. marca 2003 informacije oziroma elemente, na podlagi katerih je bilo mogoče sklepati, da je zadevna dejstva mogoče opredeliti kot kazniva dejanja.

- 80 Pri tem Splošno sodišče ni preverilo niti verodostojnosti in vsebine informacij oziroma elementov v dopisu z dne 19. marca 2003 niti namena, s katerim so bile te informacije oziroma ti elementi posredovani francoskim pravosodnim organom, niti tega, ali bi navedene informacije oziroma navedeni elementi lahko upravičili uvedbo sodne preiskave ali bi lahko pomenili dokaze, ki bi bili pri taki preiskavi koristni. V tem delu je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.
- 81 Prvi očitek drugega dela drugega pritožbenega razloga je treba zato sprejeti.

2. Prvi del drugega pritožbenega razloga

a) Trditve strank

- 82 Pritožnika s prvim delom drugega pritožbenega razloga trdita, da bi moralo Splošno sodišče priznati obstoj krive ovadbe s strani urada OLAF in Komisije, ki spada pod pojem obrekovanja in hkrati pomeni kaznivo dejanje in civilni delikt v 25 od 27 držav Unije. Splošno sodišče naj bi storilo napako s tem, da je v točkah 74 in 76 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta se pritožnika pri sklicevanju na obstoj krive ovadbe oprla na določbe francoskega kazenskega prava, sodno prakso francoskih sodišč in na francosko doktrino. Splošno sodišče naj bi moralo trditve pritožnikov preučiti z vidika pravice do zasebnega življenja iz člena 7 Listine in pravice do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine. V zvezi s tem naj bi bila francoska sodna praksa glede krive ovadbe navedena le kot primer, da se dokaže, da so s tem civilnim deliktom kršena splošna načela, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic.
- 83 Komisija meni, da te trditve niso dopustne, ker niso bile podane na prvi stopnji. Pritožnika naj bi namreč v okviru tožbe pred Splošnim sodiščem zatrjevala obstoj krive ovadbe ter se pri tem izrecno sklicevala na francoski kazenski zakonik in s tem povezano nacionalno sodno prakso. V njuni tožbi naj ne bi bilo nobenih trditvev v zvezi z obstojem obrekovanja, s katerim naj bi bilo kršeno splošno načelo prava Unije. Poleg tega naj na podlagi tožbe ne bi bilo mogoče opredeliti nobenih trditvev v zvezi z obstojem obrekovanja, s katerim bi bila kršena določba ali splošno načelo prava Unije. Navedene trditve naj nikakor ne bi bile utemeljene, ker kriva ovadba predpostavlja, da se dejstva, za katera storilec ve, da niso resnična, razkrijejo z namenom škodovati, česar naj pritožnika v obravnavanem primeru ne bi dokazala.

Presoja Sodišča

- 84 V zvezi z dopustnostjo prvega dela drugega pritožbenega razloga je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso velja, da če bi stranka pred Sodiščem lahko prvič navajala razlog, na katerega se pred Splošnim sodiščem ni sklicevala, bi ji to omogočalo, da Sodišču, katerega pristojnost glede pritožb je omejena, predloži spor, katerega predmet je širši kot tisti, o katerem je odločalo Splošno sodišče. Pristojnost Sodišča je v okviru pritožbe namreč omejena na presojo zakonite rešitve, ki je bila podana v zvezi z razlogi, o katerih se je razpravljalo pred Splošnim sodiščem (sodba z dne 27. aprila 2023, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Komisija, C-492/21 P, EU:C:2023:354, točka 100 in navedena sodna praksa).

- 85 Vendar je treba v obravnavanem primeru ugotoviti, da sta pritožnika v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, v tožbi na prvi stopnji navedla, da je bilo krivi ovadbi, ki je izhajala iz posredovanja zadevnih informacij francoskim pravosodnim organom, priloženo sporočilo, ki je bilo zaradi uhajanja informacij o tem posredovanju v tisk obrekljivo, in da sta se v zvezi s tem izrecno sklicevala med drugim na kršitev pravice do dobrega upravljanja, kot je določena v členu 41 Listine, ter kršitev pravice do obrambe, pravice do domneve nedolžnosti in obveznosti zaupnosti, ki jih prav tako določa ta listina.
- 86 Zato je treba navedbe Komisije v zvezi z dopustnostjo prvega dela drugega pritožbenega razloga zavrnilo.
- 87 V zvezi z njegovo utemeljenostjo je treba navesti, da je Splošno sodišče v točki 74 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta se pritožnika oprla na določbe francoskega kazenskega prava, na sodno prakso francoskih sodišč in na francosko doktrino na tem področju. V točki 75 te sodbe pa je štelo, da čeprav sta za odločanje o odškodninskih tožbah za škodo, ki se lahko pripiše institucijam Unije, izključno pristojni sodišči Unije, razlaga in pravni okvir francoskega kazenskega prava v zvezi z dejstvi, ki sta jih navedla pritožnika, nista v pristojnosti sodišča Unije. V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točki 76 navedene sodbe trditve pritožnikov v zvezi z obstojem krive ovadbe zavrnilo kot brezpredmetne.
- 88 Kot je generalna pravobranilka v bistvu navedla v točki 83 sklepnih predlogov, to razlogovanje Splošnega sodišča izhaja iz očitno napačnega razumevanja tožbe na prvi stopnji. Iz te tožbe je namreč razvidno, kot je bilo že navedeno v točki 85 te sodbe, da sta se pritožnika v utemeljitev svojih trditev v zvezi z nezakonitostjo ravnanja urada OLAF in Komisije zaradi krive ovadbe sklicevala na splošna načela prava Unije, natančneje na pravico do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine. Čeprav sta se pritožnika v utemeljitev teh trditev sklicevala na francosko pravo, je bilo to očitno zgolj primeroma.
- 89 Iz tega sledi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je navedene trditve zavrnilo kot brezpredmetne.
- 90 Prvi del drugega pritožbenega razloga je treba torej sprejeti.
- 91 Zato je treba, ne da bi bilo potrebno preučiti drugi očitki drugega dela tega pritožbenega razloga in tretji del navedenega pritožbenega razloga ter tretji pritožbeni razlog, izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče s to sodbo tožbo zavrnilo v delu, v katerem se je nanašala na povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi H.-P. Charlotu nastala zaradi kazenskega postopka, ki je bil proti njemu uveden pred francoskimi pravosodnimi organi. Pritožba se v preostalem zavrne.

Vrnitev zadeve v razsojanje Splošnemu sodišču

- 92 Sodišče v skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije odločitev Splošnega sodišča razveljavi, če je pritožba utemeljena. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.
- 93 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče, kot je bilo ugotovljeno v okviru preučitve prvega očitka drugega dela drugega pritožbenega razloga, v točkah od 82 do 92 in 104 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker ni preverilo niti verodostojnosti in vsebine informacij in elementov

v dopisu z dne 19. marca 2003 niti namena, s katerim so bile te informacije oziroma ti elementi posredovani francoskim pravosodnim organom, niti tega, ali bi navedene informacije oziroma navedeni elementi lahko upravičili uvedbo sodne preiskave ali bi lahko pomenili dokaze, ki bi bili pri taki preiskavi koristni. Poleg tega iz preučitve prvega dela drugega pritožbenega razloga izhaja, da je Splošno sodišče v točkah od 74 do 76 izpodbijane sodbe s tem, da je trditve pritožnikov, s katerimi sta uradu OLAF in Komisiji očitala vložitev krive ovadbe, zavrnilo kot brezpredmetne, napačno uporabilo pravo.

- 94 Splošno sodišče pa je v izpodbijani sodbi ugotovilo, da ni bila podana dovolj resna kršitev pravila prava Unije, ne da bi preučilo druge pogoje, ki so kumulativno potrebni za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 19. aprila 2007, *Holcim (Deutschland)/Komisija*, C-282/05 P, EU:C:2007:226, točka 57, in z dne 10. septembra 2019, *HTTS/Svet*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 108).
- 95 V teh okoliščinah Sodišče meni, da stanje postopka ne dovoljuje dokončne odločitve o obravnavanem sporu v zvezi z odškodninskim zahtevkom za povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpel H.-P. Charlot zaradi kazenskega postopka, ki je bil proti njemu uveden pred francoskimi pravosodnimi organi, in da je treba zadevo vrniti Splošnemu sodišču, da bi lahko opravilo ponovno preučitev morebitnega obstoja dovolj resne kršitve pravila prava Unije za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije. Če se pri tej preučitvi pokaže, da gre za tako kršitev, bo moralo Splošno sodišče preučiti druge pogoje, ki so potrebni za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije.

VI. Stroški

- 96 Ker se zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških tega pritožbenega postopka pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. aprila 2022, Planistat Europe in Charlot/Komisija (T-735/20, EU:T:2022:220), se razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče s to sodbo tožbo zavrnilo v delu, v katerem se je nanašala na povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo Hervé-Patrick Charlot utrpel zaradi kazenskega postopka, ki je bil proti njemu uveden pred francoskimi pravosodnimi organi.**
- 2. Pritožba se v preostalem zavrne.**
- 3. Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije.**
- 4. Odločitev o stroških se pridrži.**